

Pamflet

Núm. 18 (2.^a època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 9 de maig del 1936

Amb les banderes estelades

Al què dirà molta gent ara, després de l'eixam de banderes amb l'estel que voleiaven en l'enterrament dels germans Badia? Hi ha qui assegura que molts directius de l'Esquerra s'havien compromès a esbandir-les. No creiem en aquests pactes, però sí que molts subdirectius i aspirants a subdirectius s'aprofitaven del rumor i d'unes suposades benivolències i concessions per a oposar-se a la bandera de l'estel solitari, perquè l'estel, precisament l'estel, els privava d'un ascens en l'escalafó.

Però no ens interessa aquesta gent: políticament són irresponsables; molts, àdhuc, personalment. El que interessa és l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per a acallar una matisació que en certs instants es feia violenta, va acordar la bandera única i si no avalava les afirmacions atabalades i indiscretes del segon i tercer equip que bescantaven l'estel, les deixava passar sense protesta. No preava la prudència del sector francament nacionalista, únic nacionalista, al qual hom li aconsellava discreció i disciplina mentre hom consentia la indiscreció i la indisciplina dels contradictors.

I ja ha vist altra vegada l'estel onejar en les banderes i banderons dels Casals del Partit i la força immensa de la joventut i homes madurs que seguien la senyera de l'Estat Català, fundat i animat per En Francesc Macià. Ha calgut que dues víctimes, dos herois, caiguessin sacrificats al mig del carrer sense defensa, perquè impacients i no impacients fessin pública ostentació de llurs creences. I ara, què? ¿Hom va a prescindir de l'Estat Català i separar-lo del Partit com asseguraven els recaders de personalitats destacades?

Comprovaren dijous de la setmana passada que l'Estat Català no era quantitat negligible: domina a la joventut i amb la joventut es fa respectar al carrer. Sortits dels sectors extremistes de dreta o d'esquerra els trets que vilment han assassinat els germans Badia, el partit que governa ha de tenir la seguretat que els perills actuals i els que li reserva un futur immediat són enormes i es presentaran, més que desunit, reduït, davant d'aquests perills? ¿Renunciarà a la força de xoc que controlen les joventuts d'Estat Català? La decisió pot tenir el caire d'un suïcidi.

Ha estat dit que els qui han promès l'ingrés a l'E. R. de C., federals i nacionalistes republicans d'esquerra, el condicione amb l'expulsió dels qui no s'han vingut a perdre el matís d'Estat Català, a desgrat d'ésser els fundadors del Partit. Ens guardarem molt d'assegurar que això sigui veritat: no per manca de ganes dels catecúmens, gent freda en el que es refereix al plet nacional de Catalunya, sinó

perquè confiem que qui escoltava les proposicions trencà la conversa davant d'una proposta tan impertinent. Però si els rumors fossin certs, acceptem-ho com a hipòtesi, després de la manifestació del nou 30 d'abril, difícilment podran compensar la pèrdua dels ingressats o reingressats de nou. El Partit, en lloc d'axamplar la base, l'enxiquiria.

Però més s'enxiquiria la base moral. ¿S'han donat compte els que estan en funcions de líder de l'Esquerra com el Partit ha rebaixat en respectabilitat i solvència dins de la política espanyola? Es cru de dir-ho, però com que des de PAMFLET, en notes i articles, ja hem avisat

altres vegades, ens permetem la insistència. Es forma el ministeri Azaña i, des de la República, per primera vegada, en governs d'esquerra, no hi ha un representant directe de partits catalans. Hom dona a alguns homes de Catalunya, molt pocs, poquíssims, càrrecs governatius, però cap recau en un nom d'Esquerra. Hom constitueix el Parlament i hom refusa per a una Vice-presidència un representant nostre. Ara, es tracta de nomenar President de la República i els elements del Front Popular es reuneixen per estudiar la proposta de candidat que fan els republicans esquerristes i a l'hora que escrivim encara l'Esquerra no ha

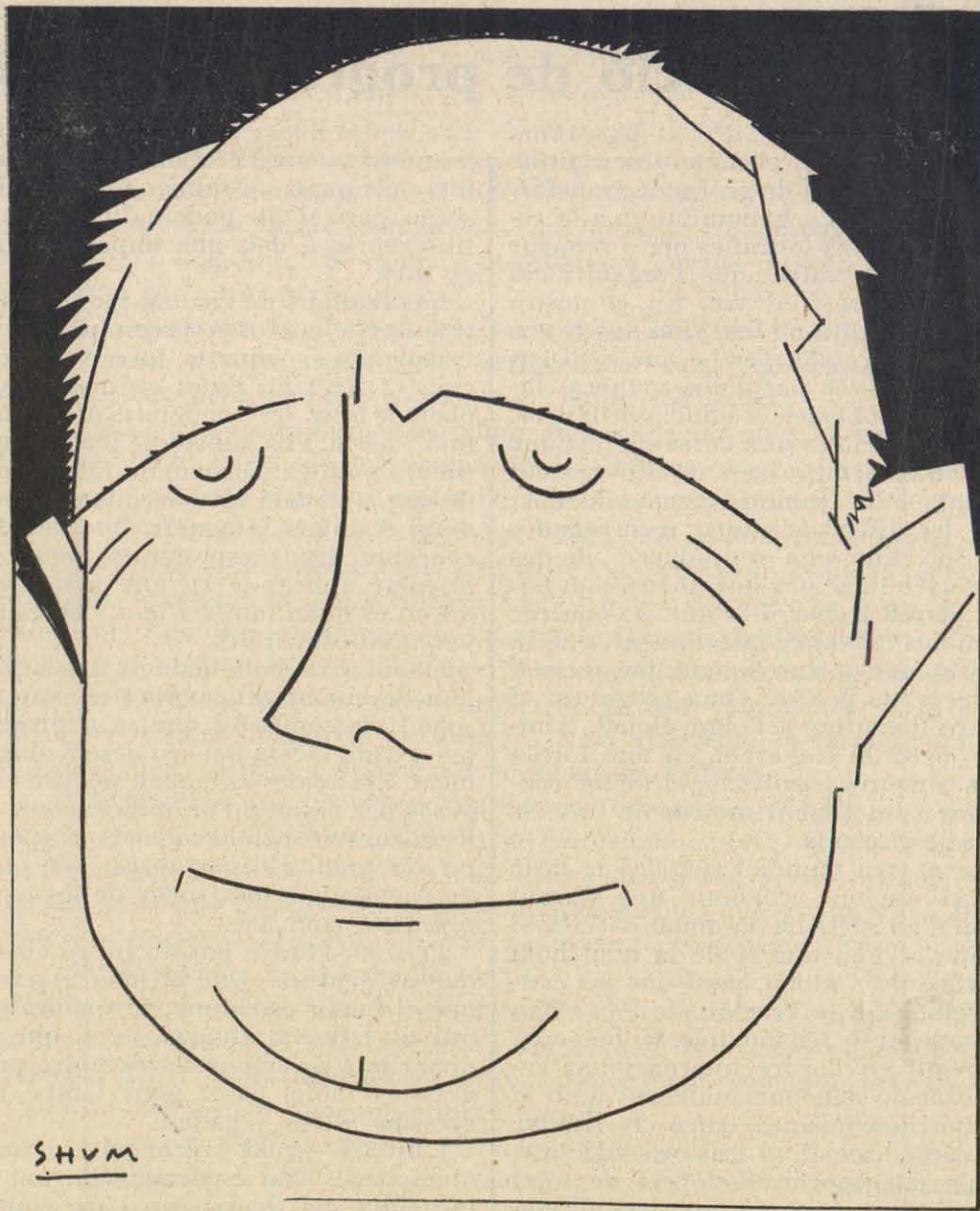
rebut cap comunicació. Així ho ha manifestat Josep M. Massip, secretari de la minoria catalana. «Suposem —ha dit— que quan el Comitè Central de l'aliança d'esquerreres hagi pres una decisió ens la comunicarà.» No els interessa la nostra opinió, sinó els nostres vots sense replicar.

No és que a nosaltres ens amoïni molt aquest arreconament. Voldríem que fos més efectiu encara. Però també voldríem que fos correspost per nosaltres amb la mateixa moneda, no amb servitud i humilitat. Perquè aquest oblit que es té a la nostra minoria parlamentària, diem-ne oblit per no dir-ne menyspreu, prologa l'alentiment dels traspassos de serveis, la persistència de l'Ordre públic de Catalunya en mans de l'Estat, l'ensorrament del plet de Catalunya, per la resolució del qual són retingudes les normes que assenyalen l'Estatut.

En cap lloc del món hom no atén els problemes fins que són virulents i comporten trastorns públics: l'home és tan poc previsor que necessita l'escàndol i el dolor per a posar el remei. Però a l'Estat espanyol la resistència augmenta fins a la hipèrbole: els governs necessiten sempre moltes víctimes i múltiples perills per a encaparrar-lo un conflicte, i, sortint, de la insubordinació per a acceptar-ne la solució violenta del fet consumat.

Durant tot aquest temps, hem estat en excès contemporanitzadors. És possible que hàgim pecat per massa ben educats. Però ja veiem que això no és preat. Adhuc ens figurem que algú d'«allà» es pensa haver reconquistat Catalunya, i recelelem que alguns dels nostres homes són tan excessius en els afalacs que li fonamenten aquesta creença. Hom ens ha cregut i ens tracta com uns subordinats. El dia 30 passat hem donat, però, la resposta clara: l'estel brillava amb la mateixa brillantor i beneïa amb el mateix callu d'humanitat que abans del 6 d'octubre. I és que, com abans del 6 d'octubre, Catalunya no té altre fervor que la seva llibertat plena. Mentre aquesta no vingui, la inquietud persistirà, perquè Catalunya no està satisfeta, ni pot estar satisfeta.

I l'Esquerra, si no vol exposar-se a mals molt greus, ha d'arranjar la seva mentalitat per a la convivència de la bandera amb l'estel. L'ideari, els principis bàsics del Partit s'adiuen perfectament a aquesta convivència; si no se'ls modifica i fa recular, l'estel no és una atzagaiada de quatre caps calents, sinó que és la realitat viva i sincera del Partit. L'Esquerra, projecció del pensament de Francesc Macià, és un partit confederal i per a formar una Confederació els pobles han d'ésser lliures.



PUIG I FERRETER

Ha posat la passió en tot el que ha tocat, literatura, política, vida. Les coses que passen pel sedàs del seu esperit surten arborades d'un foc sagrat. Pel món ha llançat a glopades humanitat i generositat, perquè passió en ell és també dolor, i dolor pel dolor dels altres. El seu cor i el seu pensament sagna pel sofriment dels homes.